מסוכן הוא ור' יהודה ור' שמעון בגמרא פליגי

דיקא נמי דקתני ר' שמעון אומר לעולם הוי

רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות

בעזרה וכשרות אבית פאגי שמע מינה:

בותני' שחביתי שיכהן גדול לישתן ועריכתן

ואפייתן בפנים ודוחות את השבת ימחינתן

והרקדתן אינו דוחה את השבת ºכלל אמר

רבי עקיבא יכל מלאכה שאפשר לעשותה

מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי אפשר לה לעשותה מע"ש דוחה את השבת

יכל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ואין

בהן מעשה כלי בחוץ השתי הלחם 10 ארכן

שבעה מפחים ורחבן ד' מפחים וקרנותי'

ארכע אצבעות לחם יהפנים כן ארכן י' מפחים

ורחבן ה' מפחים וקרנותיו שבע אצבעות ר'

יהודה אומר שלא סתמעה זד"ד יה"ז בן זומא

אומר יונתתה על השלחן לחם פנים לפני תמיד

לחם פנים שיהו לו יספנים השולחן ארכו י'

ורחבו חמשה לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה'

נותן ארכו כנגד רחבו של שולחן וכופל

מפחיים ומחצה מכאן ומפחיים ומחצה מכאן

נמצא ארכו ממלא יו רחבו של שולחן דברי

רבי יהודה ר' מאיר אומר יהשלחן ארכו י"ב

ורחבו ו' לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה' נותן

י א מיי' פ"ג מהלכות תמידין יא מייי פייג מהכנות מתידן ומוספין הלי ימ: יא ב מייי שם הלי יע: יב ג מיי פייצ מהלכות מילה הל' ז טוש"ע א"ח סימן שלא סעיף ו ויו"ד סימן רסו :םעיף ב

מעשה קרבנות הל' כג: יד ה מיי' פ"ח מהל' תמידין יד ה מיי פיט משל יו. ומוספין הלכה י: שו ו ז מיי פייה שם הלכה ט:

ע. בוז ח מיי' פ"ג מהלכות בית הבחירה הלי יג: ט [מיי' שם הל' טו ופ"ה מהלכות תמידין ומוספין הל'

יז י מיי' פ"ג מהל' בית

ו. ונתת על הַשְּׁלְחָן לֶחֶם

פָּנִים לְפָנֵי תָמֵיד: שמות כה ל 2. וְנָתָהָ עַל הַמְּעַרְכֶּת לְבֹנָה וַבָּה וְהָיִתְה לֹלְיָם לְאוִבְּרָה אִשָּׁה לִיִי: לְאוִבְּרָה אִשָּׁה לִיִי: ויקרא כד ז רעליו מטה מנשה רעליו מטה

ונשיא לבני מנשה גמליאל בן פְּדָהצוֹר: במדבר ב כ 4. ניאמני אלי זה הְּמָּקוֹם אָשר יְבַשְׁלוֹ שְׁם הּבְּהַנִים אָת הָאשׁם וְאָת הַחַשָּאת אָת הָאשׁם וּאָת הַמּנְהָוּה אַת הַצִּיא אָל הַחַצר לְבַלְתִי הוצִיא אֶל הַחַצר הויצונה לְבָלְשׁ אָת הָבם: יחויצונה לַבְּלָשׁ אָת הָבם: בן פדהצור:

מוסף רש"י

עריכתן. תקון החלות שקורין אנטישטיר וכלשון לרפת טוניר בפנים. בעזרה, יתנור של מתכת היה בעזרה. כ"ג נמשח, והאי דלא משחו את העשרון השלם מפני שכל את השפרון השלם מפני שכל אדם מודד ב ו מתחתו ושפעים שחוליאו לחוך, אבל וה אינו מפור אלא לכסנים לישיר ב, של אבר דייר. שאין דוחיון חואלי לאבר דייר. שאין דוחיון חואלי לאבר דייר. לשחותן מחיים וחואלי ואפשר לשחותן מחיים דושאי בעוד מושרתן מע"יש. אושרתן מע"יש. בעוד מילה עלמה שאיא לה עלישות אותר בינו שמאיא לה עלישות אותר בינו שמאיא לה עלישות אותר בינו שמאיא לה עלישות אותר בינו שמאיץ בינו שמאיים לה ליעשות דומנה ביום השמיני דוחה שבת (שבת קל.). לא במערכת לחם הפנים ביו חלה נותן הקנים ביניהן, זו נשנית קודם היתר מנין הראשון דהא מלאכתן להיתר וקאסר לסו לצורך גופן (שבת קבה:). להו לצורך גופן (שבת קבה:). לדברי האומר טפחיים ומחצה כופל. כדלמתיין בפרק שתי הלחס נותן לזכנו של כל לחס שהוא עשרה

. טפחיים

ושם) ובפ' אלו דברים (פסחים דף סט:) פסק כר' עקיבא משום בגמ' פליגי. מר גמיר ליה מרביה דתנור מקדש ומר גמיר דלח דאיכא לריכותא גבי פסח ומילה אבל הכא ליכא לריכותא ומיהו מקדש: דיקה נמי. דבגמרה פליגי ולה בקראי מדנקט האי לישנה אמילמיה דר"ע לה בעי לריכוחה דאשמעינן בכל דוכחה מאי דדחי

שנת: כל הכלים שהיו במקדש אורכן לאורכו של בית. בגמ' תנים חוץ מארון שאורכו לרוחבו של בית ובשולחן ומנורה פליגי רבי ור' אלעזר בר' שמעון ומתני' כרבי דאמר מזרח ומערב מונחין: שאלו את רבי זו מגין. אמתני׳ קאי וקאמר מנין שכל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ולא לענין קמינה מכלי שרת ירי שוע קומן בכני שרת איירי דבהאי הפחיכה הלי יד: קרא דמייתי איירי בבישול חטאת יח כ חיי פייה מהלכות וקידוש קומן בכלי שרת איירי דבהאי ואשם ואפיית מנחה ולא מיירי בקידוש קומן כלל ומהיקשא דאאת התורה מיש"ל מיי "יצ מהיי מהלכת בית נפקא לן לעיל בסוף פ' התודה (דף פב:) מה עולה טעונה כלי דכתיב ויקח את מה עולה טעונה כלי דכתיב ויקח את המאכלת אף כל טעון כלי וקמילה כנגד שחיטה וקידוש קומץ כנגד קבלה כדאמר לעיל בפ' שני (דף יג:) אלא תורה אור השלם הכא בלישה ועריכה ואפיה של מנחה מיירי דאיתקש אפיה דמנחה לבישול דחטאת ואשם מה הם טעונין כלי דכתיב וכלי חרם אשר תבושל בו ישבר ואם בכלי נחושת בושלה ומיהו מזה אין ראיה דלאו למירמי חובה קאמר אלא כדפירש בקונטרס דכתיב אשר מבושל בו ואין בישול בלא כלי ובפנים משתעי קרא דאי בחוץ הרי חטאת ואשם נפסל ביולא ועוד כתיב ביה לבלתי הוליא אל [החלר] החילונה אף אפיה דמנחה טעונין כלי שרת והוא הדין לישה ועריכה ולריך לדקדק לאיזו מנחה אילטריך קרא אי למנחת מחבת ומרחשת ומאפה תנור הא כתיב בהו כלי ואילו למנחת סלת אין בה

אפיה קודם קמילה: והאיכא בזיכין. הקשה בקונטרס אמאי פריך הכי דהא

שולחן לא מקדש להו לבזיכין ונראה דלא קשה (ליה) מידי דהא אמרינן בפ"ק (לעיל דף ז.) דקומץ מנחה מכלי שעל גבי קרקע שכן מלינו בסילוק בזיכין משמע דהוי כקומץ מע"ג השלחן: 63

מערב שבת "ושוממו ונותנו לארכו של שלחן לכל הכלים שהיו במקדש ארכן לארכו של בית: גמ' כל המנחות יש בהן מעשה כלי מבפנים: שאלו את רבי זו מנין אמר להם הרי הוא אומר יויאמר אשר יאפו (את החמאת ואת האשם) אשר יאפו אלי זה המקום אשר יבשלו שם הכהנים את המנחה לבלתי הוציא אל החצר החיצונה מנחה רומיא ראשם וחמאת מה אשם וחמאת מעונין כלי אף מנחה נמי מעונה כלי: השולחן ארכו עשרה: א"ר עשר ממדה מלחן נמצא כופל כופל ומחצה מפחיים חמשה מלחן לדברי מיוחנן מייוחנן מחצה מפחיים מייוחנן לדברי האומר מפחיים ומחצה כופל מייוחנן לדברי האומר מפחיים ומחצה כופל מייוחנו מיי מפחים למעלה לדברי האומר מפחיים כופל נמצא שלחן מקדש י"ב מפחים למעלה והאיכא קנים קנים שקועי משקע להו מאי מעמא משום איעפושי לחם סוף סוף קא מיעפש לחם דמגבה ליה פורתא והאיכא ההוא פורתא כיון דלא הוי מפח לא חשיב ליה והאיכא בזיכין מבגוויה דלחם הוו יתבי ולבהדי לחם הוו קיימי והאיכא קרנות קרנות לגוויה דלחם כייף להו ולחם עלייהו נח ליה

אורכן לאורכו של בית ממזרח למערב: גב" זו מנין. שהמנחות טעונות כלי: מה חטאה ואשם טעונין כלי. דכתיב אשר יבשלו ואין בישול בלא כלי ובפנים משמעי קרא דכתיב שון (יחוקאל מון לבלתי הוליא (א) אל שון החילונות: ע"ו עפתים. ב' טפחים ומחלה לכל לחם והם שם חלות זו על גב זו נמלא שלחן מקדש כרום ונפקא מינה דאי יהיב באויר השלחן מידי בחוך ט"יו טפחים מקדש ליה ליפסל בלינה: והאיכא קנים. שבין כל לחם ולחם ואיכא טפי: משקע להו. פגימות עושה בלחם בעוד שהיה בלק והקנים היו משוקעים בהם לפנים. השת של היים לכל להיים למום למום מפיל משקם למו. במותוע שושם בנות לחם: משום אינופושי. שיהם אויר בינתים ואינו מגביה הלחם: וקא פריך מאי טעמא. כלומר מכדי קנים מאי טעמא היו בין כל לחם: משום איעפושי. שיהא אויר בינתים שלא ימעפשו: מוף מוף. כיון דמשקע להו ליכא אוירא ומיעפש הלחם: פורמא. שלא יהא משוקע כל כך: והאיכא בינין. קשיא לי אמאי פריך הכי דהא שלחן לא מקדש להו לבזיכין: והאיכא קרנות. שבולטין ועשויין בראשי הדופן יון: והאיכא

ארכו כנגד רחבו של שולחן כופל מפחיים מכאן ומפחיים מכאן ומפחיים ריוח באמצע כדי שתהא הרוח מנשבת בהם אבא שאול אומר ^השם היו נותנין שני בזיכי לבונה של לחם הפנים אמרו לו והרי כבר נאמר יונתת על המערכת לבונה זכה אמר להם הרי כבר נאמר ועליו ממה מנשה וארבעה מבניפין של זהב היו שם מפוצלין מראשיהן שהיו סומכין בהם שנים לסדר זה ושנים לסדר זה וכ"ח קנים כחצי קנה חלול ארבעה עשר לסדר זה וי"ד לסדר זה יילא סידור דן קנים ולא נטילתם דוחה את השבת אלא נכנם

מסוכן הוא. שאחזו בולמוס ומגן מי שאחזו בולמוס מאכילין אומו בלל א"ר עקיבא בו". בפ" ר"א אומר אם לא הביא (שבת דף קלג. עד שיאורו עיניו אפילו ביום הכפורים ביומא בפרק בתרא (דף פג.): לעולם הוי רגיל לומר כו': בותבר'

חביתי כהן גדול לישחן ועריכחן

בפנים. י) ולדברי הכל חותו חלי עשרון שהיה חולק בו עשרונו של כהן גדול נמשח והאי דלא משחו עשרון שלם מפני שכל אדם מודד בו מנחתו ה] דפעמים שמוליאו לחוץ אבל זה אינו מסור אלא לכהנים לחצות בו עשרונים: ושא"א. אפייתו אי אפשר לעשות מאתמול ולא לישה ועריכה דכיון דקדשה בכלי מיפסל בלינה: מעשה כלי. לישה ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ י]: וקרנותיה. שהיה מדביק בנק לכל זוית כעין קרנים ואורך הקרן ד' אנבעות: שלא תטעה. בין שתי הלחם ללחם הפנים בין בשיעור ז] רוחב בין בשיעור חורך וקרנות: זד"ד יה"ו. זד"ד שתי הלחם אורכה ז' ורחבה ד' וקרנותיה ד' ה] כיה"ז לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה' וקרנותיו ז': שיהא לו פנים. י דפנות. [ל"ח] שיהח לו פנים זויות והן הן הקרנות: ארכו י' ורחבו ה'. כדכתיבת) אמתים ארכו ואמה רחבו ור' יהודה לטעמיה דאמר בו אמת כלים באמת בת ה' ונותן אורכו של לחם כנגד רוחבו של שלחן: וכופל. הלחם: טפחיים ומחלה. למעלה מיכן ומיכן סובהן הן הקרנות ונמלאו זקופות בשוה לשפת השלחן. ולמ"ד כמין ספינה רוקדת הוו הנך דפנות הולכות וזוקפות בשיפוע: ונמלא ארכו ממלא רחבו של שלחן. י] ורחבן מחזיק חלי אורך השלחן וכשהיה סודר האחר אנלו נמנא שלחן כולו מלא: אורכו י"ב. ר' מאיר לטעמיה דאמר כל האמות היו בבינונית והלחם יא] עשרה דבהא לא פליג: ומפחיים ריוח בחמלע. בין שתי הסדרים יב] דרוחב הלחם אינו אלא ה' ושני הסדרים מחזיקים י' טפחים כאורך השלחן פשו להו טפחיים והם ריוח בין סדר לסדר שתהא רוח מנשבת בהס שלה יתעפשו: הבה שהול הומר שם. באותו ריוח שבין סדר לסדר יג] בו נותנין בזיכים: על המערכת. על ממש: ועליו מטה. הוי יד] אותו על בסמוך: המפוללים. לתת ראשי הקנים באותן פילולין והרבה פילולין יש בהן למנין הקנים: כ"ח קנים. בגמרא [מ.] מפרש כמה קנים ללחם: לא סידור הקנים. במערכת החדשה ולא נטילתן מעל הישנה דוחה שבת: שומטן. מבין כל לחם ולחם ומניחן לאורכו של שלחן ולמחר מסדר הלחם ולמולאי שבת נותן הקנים בין כל לחם ולחם כמשפטן: כל הכלים. כגון שולחנות

 לעיל נ:, צ) [ע' מוס' לעיל
 לה: סוף ד"ה ומאי קושיא],
 לעיל עב. יכמות יד. שבת
 קל. פסחי סט: [לקמן לו.],
 ד) [דרכו של ר"י לתת סימנים כמו דל"ך וכו' לשון הרצ מברטנורה], **ה**) גי' תי"ט פינים, ו) שבת קכג:, ו) ובמשנה שבמשניות איתא ושומטו ונותנוז. ק) ואת הגי ושומפון ונומנון, מ) ולמה האם האסט ואת המטחות, מ) ולעיל פו:], י) ג"א לד"ה שאחותו אין נעיל פו:], י) ג"א לד"ה שאחותו אין וכוי, כ) אלבעות יה"ז בלחם. ל"ק, ל) דפנות ושיהא לו פינים ל"ק, ל) דפנות ושיהא לו פינים פרש"י ג"ל במעוה שיהו לו שווחות ברי. צ"א במעוה שיהו לו מווחות מווח שווחות מווח שווחות מווח שווחות מווח מווחות פנים ושיהא לו פינים]. מ) [שמות כה], ג) [כן גי' תוי"ט וגי' ל"ק והן הן הדפנות], ס) ט"ו. ל"ק,

הגהות הב״ח

רבינו גרשום

שמרעיב: ור' יהודה ור' שמעון לאו בקרא פליגי אלא בגמרא פליגי בסברא: אלא בנמדא פלוני בסברא: דיקא מיד לקנני וכרי: מחנהי יש בהן מעשה כלי שתר בפנים בנון לישה ואפייה: אורכה שבעה. הלימ: קרו וקרו עושה בצק דק קרו וקרן עושה בצק דק ומדביק לקרן: וארכו די קרונותיו (ז') [די] אצבעות כל עד בעות לו הארכו די קרונותיו (ז') [די] אצבעות לו ליבי להי ונהי בירי מונו של קרבורו (י) (י) אבברוו לכל קרן וקרן: סימן של שתי הלחם זד״ד ושל לחם הפנים יה״ז: שיהו לו פינים הפנים יה"ז: שיהו לו פינים קרנות ⁷): מה אשם וחטאת טעונין כלי שרת לבשלם ובפנים אף מנוחה נמי: שלחן ארכו י"ב. דכתיב אמתים ארכו ואמה רחבו וקסבר ר" מאיר באמה בת ששה: וטפחיים ריוח באמצע. בין סדר לסדר. ולר׳ יהודה לו היה כלל ריוח ביניהן: ועליו מטה מנשה לאו עליו ממש מטה מנשה לאו עליו ממש
אלא על בסמוך לו: והא
איכא קנים. בין לחם ללחם
ותן היו מובין הגובה:
בתוך משקע להו לקנים
בתוך הלחם ולא היו מרבים
מ"ט משום איעפושי. כדי
מ"ט משום איעפושי. כדי
שלא צע הלחם אחד בחברו
שלא צע הלחם אחד בחברו
ביומר בי מייבוא מייבוא והשתא כשהוא משקע בתוכו יגע הלחם בסופו אחד בחברו ומיעפש בתוכו: דמגבה להו לקנים פורתא. כדי שלא יגע הלחם זה בזה: כרי שלא יגע הרחם זה בזה: והא איכא ההוא פורתא דמגבה דהוו טפי מטיי טפחים: והאיכא בזיכין. [בזיכין לבונה שהיה מניח ע"ג הלחם ומקדש למעלה מטיי טפחים: בגייה דלחם. ביציעוני ביני ביניה דלחם. :באמצעו בין ב׳ קיפולן

א) נראה דל"ל אורך בלק וכו" ז ניסה דניינ מורך בכן זכרי או דלייל (קרנטומיו שבע אלצטומ וְרְסוֹא לִיוֹן על המשבוס; וְפִיי ע"ז ואורך בלק של קרנטמיו ז' אלצטומ וכרי. בי דבור זה עד מנחה נמי מקומה להלן קודם דייה והא אירא מניים

איכא קנים.

שימה מקובצת

לחם ארכם: כן ארכו: ל) הלחם ארכם: כ) ארכו: (2) מכלא את: ז) הקנים: (2) בחרץ
 בכלי לאפוקי מעל הטבלא: (3) בשיעור אורך בין בשיעור ורום: וקרנות: (3) ה"י דרכו של ר' יהודה לחת סימן כמו דרציך ע"ש באח"ב: (4) אנות: (1) שלחן ורחבו: (4) אנות: (1) שלחן ורחבו: (4) והלחם אוכו: (4) מהדרבי עו מהדרבי (4) מהדרבי (4) מהדרבי (4) מדרבי (4) מהדרבי (4) מהדר יב) הסדרים ורוחב: יג) לסדר

אומר: טו) דכתיב ביה: טו) אל החצר החיצונה: יו) הדופן לכל זוית:

וטפחיים ומחלה מכאן נמלא ששה קיפולין של טפחיים ומחלה, שכל מערכה של ששה לחם, גבוה חמש עשרה טפחים למעלה כלומר דקידושו של שלחן היה עולה ממשה עשר שה מקדש כל דכר בין לחם בין קמלים בממש עשרה עפמים לחולה היה עולה ממשה עשר שפמים ומחלה בל הכר בין לחם בין קמלים בממש עשרה עפמים לחולה למעלה מהשלחן ומקדש הייו עפמים, דשש חלות היו במערכה זו על גבי זו לכל אחם שני עפמים ומחלה היי להו טייו עפמים עולה למעלה מהשלחן ומקדש השלחן אח במשחם, נמלא השלחן וכי (שם בבתיים).